

V jedné malé vesnici, před dobou tak dávno, že o ní víme už jen z člověčích povídaček, žil malý chlapec. Byly mu sotva tři roky a už uměl číst a psát. Rychle se učil a byl velmi bystrý. Jen jedna věc mu nešla. A tou byla chůze.

Pokaždé, když chtěl vstát na svoje malé nožičky a pokusit se o krok, hned spadnul, a to mu bohužel zůstalo na mnoho dalších let. Proto ani nedostal od rodičů jméno, protože se věřilo, že dokud chlapec nemá jméno, ještě se může uzdravit. Chlapec měl kromě rodičů i bratra, sestru a mnoho bratranců a sestřenic. Pokaždé, když se všechny děti sešly, něco hezkého jim napsal. Někdy to byl příběh, co sám vymyslel, krátká povídka, básnička anebo i obrázek sestavený z písmen. Celá rodina se na jeho příběhy vždy moc těšila. Rodiče věřili, že časem se chlapec chodit naučí, ale i když zestárl o deset let, chodit se mu nedařilo. Tatínek mu vyrobil

dřevěný vozíček a na něm ho sestra nebo bratr vozili po okolí. Každý, koho potkali, se mu však smál. „Třináctiletý kluk a neumí chodit?“

Jednoho večera se chlapec ve své komůrce zamýšlel nad tím, proč mu ta chůze pořád nejde. Tak moc se snažil, tolik pokusů, co udělal, a nic. A najednou uviděl jasné světlo, které se k němu blížilo oknem. Jakmile bylo až téměř u něj, chlapec v něm rozpoznal zvláštní dámu v dlouhých šatech, která nebyla o nic větší než on. Měl pocit, že by se jí měl bát kvůli tomu světlu, ale strach bylo to poslední, co cítil. Byl spíš užaslý a překvapený.

Dáma se ho zeptala: „Co tě trápí, chlapče?“ A on bez zaváhání odpověděl: „Nebylo mi souzeno, abych uměl chodit. Všichni se mi kvůli tomu smějí. Jsem takový jediný v celé vesnici. I když se snažím, nedaří se mi to.“

Dáma se zamyslela a odpověděla:

„Dostaneš ode mě dar chůze, ale nebude to jen tak. Musíš pro mě něco udělat.“ A protože chlapec tak moc stál o to, aby byl stejný jako ostatní, souhlasil.

Dáma řekla: „Dobrá. Ale až ti bude osmnáct, půjdeš se mnou na nebesa a budeš se mnou pomáhat lidem.“

Druhý den se chlapec probudil a všechno vypadalo tak nějak stejně. Jen on ale věděl, že se něco změnilo. Už nemusel volat tátu, aby mu pomohl z postele, vstal dočista sám. Každý den od té doby chodil na dlouhé procházky, a protože chtěl dohnat těch třináct let, kdy chodit nemohl, pohyboval se velmi svižně a rychle, ve dne i v noci a každý, kdo ho uviděl, jak se jen jako stín mezi stromy míhá, si začal vymýšlet, o koho asi jde a jak se ten neznámý jmenuje. Za pár dní už mu všichni ve vesnici říkali Svižnoh a z úst do úst o něm mezi lidmi kolovaly různé legendy. Když mu bylo osmnáct let, odebral se na nebesa, aby spl-

nil slib, který dal té zvláštní dámě, a začal pomáhat lidem. Noc za nocí se vydával tam, kde bylo lidem nejvíce smutno, nejen kvůli slibu, ale i protože si sám pamatoval, jaké to je, když se člověk trápí, a chtěl přinášet radost do života druhých.

A protože chlapci jeho svižná chůze zůstala navždy, využíval ji k tomu, aby nikdy nikdo nezahlédl, jaký dobrotivec mu vlastně pomohl. Zanechával za sebou jen šmouhu stínu ve tvaru lidské postavy. Proto mu nikdo už neřekl jinak než Svižnoh.

4

Legenda **Zory Kopecké** je jedním ze soutěžních textů, které napsali mládežníci **od 10 do 15 let** pro druhou vlnu literární soutěže vyhlášenou Centrem české dětské knihy společně s festivalem Děti, čtete?! Tématem byla **“Legenda o Svižnohovi”** a i tentokrát nám dorazivší příspěvky vyrazily dech. Dostali jsme jich více než 50 a nadto dvě desítky samostatných ilustrací. Jarní vlna soutěže nás připravila na to, jak ošidně je vybírat z té spousty báječných textů jeden nejlepší, poučení jsme tentokrát ocenili hned 3 a dalších 7 zahrnuli do širšího výběru. Vedle toho připravujeme sborník, a v něm svůj text najdou všichni zúčastnění.

Za vším stojí snaha podpořit dětskou představivost a tvůrčího ducha, společně je sdílet a radovat se z tvůrčího procesu. Úspěch je z tohoto pohledu relativní pojem, nebo lépe – zahrnuje oceněné i zúčastněné stejnou měrou. To hlavní je radost z ponoření do vlastních příběhů a doufáme, že přesně tu se nám svou činností daří

probouzet a přihnojovat. Posláním Centra české dětské knihy je podpora čtenářství, gramotnosti a umělecké činnosti dětí. Mezi aktivity ČČDK patří výtvarné dílny pro děti, besedy s autory, křty, výstavy, ale také večery určené pro dospělé, kteří se zabývají literaturou pro děti a mládež. Součástí ČČDK je knihovna s reprezentativní sbírkou českých knih pro děti a mládež.

ČČDK je projekt spolku Knižní stezka k dětem, který se už desetiletí snaží podporovat dětské čtenářství a letos pořádal už 14. ročník literárního festivalu Děti, čtete?!

Děti, čtete?! je literární festival pro děti a jejich dospělé s podobnými cíli jako ČČDK. Autorská čtení, workshopy s ilustrátory, divadelní a hudební představení ukazují dětem knihu jako komplexní kulturní artefakt spojující více uměleckých druhů a zdroj příjemně stráveného času, ať už samy se sebou, s kamarády nebo s rodiči. Posledních několik let probíhá během podzimu jako festivalová platforma všemožně po republice a všechny, kdo se odhodlají do něj strčit nos, spojuje láskou ke knihám.

Iceland
Liechtenstein
Norway grants

Projekt je podpořen
fondy EHP

CENTRUM
ČESKÉ
DĚTSKÉ
KNIHY

2023

